

[Ch. Petersen.]

Det er Tal, der viser, at det er saa som saa med de Betingelser, der er for at løse Ferieproblemet ved Forhandling mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer. Har det taget en Snes Aar at komme til dette særdeles beskedne Resultat, hvornaar vil det saa være muligt at komme til en rationel Løsning ad Frivillighedens Vej? Derfor takker jeg den højtærede Socialminister for Fremsættelsen af dette Lovforslag. Jeg tror ikke, denne Sag kan løses paa rationel Maade, uden at det sker ved Lov, saaledes som Tilfældet ogsaa har været i en Række andre Lande. Faktisk staar vi herhjemme en Del tilbage med Hensyn til Ferie for Arbejderbefolkningen, set i Forhold til Udlandet, derunder ogsaa de andre skandinaviske Lande. I saa Henseende henviser jeg til Lovforslagets Bilag, hvorfra det fremgaar, hvorledes Ferien er ordnet i en Række Lande.

At det er af stor Betydning for alle Mennesker, der arbejder, at de med passende Mellemrum kan opnaa en Ferie fra Arbejdet, vil næppe noget Menneske bestride. Nu til Dags er Arbejdstempoet sat saadan op, og tillige arbejdes der ofte under saadanne Forhold, at det maa bevirke, at Arbejdet bliver meget enerverende. Derfor er det paakrævet, ja, det er en Nødvendighed, at ogsaa Lønarbejderne faar Mulighed for af og til at blive frigjort for deres sædvanlige Beskæftigelse, om jeg saa maa sige komme bort fra den daglige Trædemølle. Men skal det blive muligt for Mennesker, der lever af Løn, vil det være nødvendigt, at de kan bevare deres sædvanlige Løn under Ferien. I modsat Tilfælde vil det kun blive meget faa Arbejdere og med demigestillede, som vil have Raad til at holde Ferie.

At en passende Ferie virker rekreerende, styrker Arbejdskraften og er af sundhedsmæssig Betydning for Befolkningen, vil næppe blive bestridt fra nogen Side. Derfor er det heller ikke mærkeligt, at Trangen til Feriefrihed er saa stor i Befolkningen, som Tilfældet er. Jeg ved af Erfaring, med hvilken Glæde man i de smaa Funktionær- og Arbejderhjem ser hen til den aarlige Ferie, hvorledes der længe i Forvejen spares sammen til Ferietøjet til Hustru og Børn og lægges Planer om, paa hvilken Maade Ferien bedst kan udnyttes, saa at der bliver mest muligt Ophold i den frie Natur. Af samme Grund er naturligvis Ferie i Sommermaanederne altid mest eftertragtet.

I det store og hele bør vi betragte en

Feriereform som værende et vigtigt Samfundsspørgsmaal, og derfor er det rigtigt, at Lovgivningsmagten tager Spørgsmaalet op til en rationel Løsning. Den tekniske Udvikling, der er foregaaet, har medført, at Feriespørgsmaalet ikke mere bør betragtes som et Organisationsanliggende. Tiden er nu inde, hvor man bør komme til en principiel Ordning ad Lovgivningens Vej, saa at der gives Ferie ikke blot til de offentlige Funktionærer, som i mange Aar har haft Ret dertil, men ogsaa til Handels- og Kontorfolk, Fabriks- og Landarbejdere. Alle har de Trang til Ferie, Trang til Styrkelse af Helbred og Arbejdsevne.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer og Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Den højtærede Minister har allerede gjort nærmere Rede for dette. Kun skal jeg sige, at jeg er glad for, at Ministeren er gaaet noget videre i sit Forslag med Hensyn til Feriens Længde end forudsat i den Konvention, som i øvrigt har været grundlæggende for Lovforslagets Fremsættelse. Skal en Ferie have den gavnlige Virkning paa Helbred og Velbefindende, som man venter, bør den ikke være paa mindre end 12 Arbejdsdage plus Fridage, og for Mennesker med særlig enerverende eller farefuldt Arbejde bør Ferien efter min Mening helst være paa mindst tre Uger. Det sidste paabyder Lovforslaget ikke, det bør vel heller ikke ordnes generelt, men søges løst ved Forhandling og ad Frivillighedens Vej for de Grupper af Funktionærer og Arbejdere, som er beskæftiget ved saadant Arbejde.

Jeg finder ligeledes Lovforslagets Bestemmelse om Oprettelse af en Feriefond til Opsparing af Feriepengene praktisk og hensigtsmæssig, og jeg er glad ved, at Ferielønnen skal beregnes fra den 6te Dag, en Arbejder er beskæftiget hos en Arbejdsgiver. Jeg har bemærket, at der for Arbejdere, som beskæftiges ved Landbrugsarbejde, kræves mindst 25 Dages Arbejde, før Ferieretten indtræder. Denne Bestemmelse er jeg ikke saa glad ved, fordi jeg tror, den kan medføre uheldige Konsekvenser, men jeg forstaar, at man har ment, at det i denne Omgang ikke var gør ligt at komme videre for disse Arbejders Vedkommende, og det er der saa ikke noget at gøre ved.

Jeg skal slutte med paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget paa det bedste, og jeg udtaler tillige Haabet om, at det maa blive ophejvet til Lov, inden denne Rigsdagssamling sluttes.